

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3206

гр. София, 11.04.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в закрито заседание на 11.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

като разгледа дело номер **6718** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 3 и сл. от Административнопроцесуален кодекс (АПК).

Производството е образувано по искова молба на Р. Л. К. срещу Патентно ведомство на Република България, Върховен административен съд на Република България и Народно събрание на Република България, с която се иска солидарно осъждане на ответниците да заплатят сумата в размер на 200 000 лева, представляваща неимуществени вреди (постоянен стрес, накърнена репутация, изменено психическо и физическо състояние, стигащо до изпитване на болка и страдание, несигурност, тревога за бъдещото си, главоболие, проблеми със съня, промени с кръвното налягане, изпитване на паник атаки, световъртеж, както и загуба на доверие в институциите и в себе си като управител и съдружник на търговско дружество) за периода от месец януари 2014 г. до 13.07.2022 г., причинени от нарушение на правото на Европейския съюз, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

В исковата молба и уточнителната молба се твърди, че Р. Л. К. е съдружник и управител в „Консервинвест“ ООД, притежаващо регистрираните търговски марки „Консервинвест П. лютеница“ и „П. лютеница Ръченица“. Изложени са твърдения, че „Булконс Първомай“ АД притежава географско указание „Лютеница П.“, рег. № 212-01/03.07.2013 г., регистрирано в Патентно ведомство на Република България. В тази връзка „Консервинвест“ ООД е подало искане за заличаване регистрацията на географското указание, което е отхвърлено с решение № 18/20.01.2014 г. на председателя на Патентно ведомство. Посоченият административен акт е оспорван, но жалбата е отхвърлена с влязло в сила Решение № 6960/28.05.201 г. по адм. д. № 14753/2017 г. на ВАС. Наред с това е подадено искане от „Консервинвест“ ООД да се обяви за нищожно решението за регистрация на обсъжданото географско указание, но същото е отхвърлено с влязло в сила Решение № 9256/12.07.2017 г. по адм. д. №

4519/2017 г. на ВАС, като в съдебното производство е отклонено искането за отправяне на преюдициално запитване до Съда на европейския съд (СЕС) относно въпроса дали европейското законодателство допуска регистриране на по национален ред на продукта „лютеница“. Изложени са твърдения за постановено Решение № 6873/08.06.2016 г. по адм. д. № 357/2016 г. на ВАС, 5 – членен състав, с което е отхвърлена жалбата срещу Заповед № РД-09-173/08.03.2013 г. на министъра на земеделието и храните, която е част от процедурата по регистрация на географско указание за селскостопански продукт или храна.

В исковата молба са изложени твърдения за предявени иски от „Б. П.“ срещу „Консервинвест“ ООД, с които да се признае за установено извършено нарушение на правата върху географското указание „Лютеница П.“ чрез използване на търговски марки. По исковете са допуснати обезпечителни мерки: изземване на стоки от търговската мрежа, носещо означението „П. лютеница“ и забрана за производство и пускане в продажба на такива стоки. С влязло в сила решение № 69 по т. д. № 1270/2019 г. на ВКС е прекратено производството по предявените иски от „Б. П.“ срещу „Консервинвест“ ООД. Акцентира за образувано дело № С 35/2021 г. на СЕС във връзка с направено от ВКС преюдициално запитване, по което е отговорено, че България не може след присъединяването си през 2007 г. към ЕС да регистрира на национално ниво чрез Патентно ведомство географски указания, попадащи в обхвата на Регламент (ЕС) № 1151/2012 г.

В исковата молба се излагат твърдения, че съдебните актове на ВАС и издадените административни актове Патентно ведомство не се съобразили с директното приложение на Регламент (ЕС) № 1151/2012 г., който не допуска регистриране по национален ред на географско указание за селскостопански продукти и храни. В тази връзка излага доводи за нарушение на европейското законодателство. Счита, че Народното събрание на Република България е поддържало от 2007 г. до 28.07.2019 г. законодателство, което съществено нарушава правото на ЕС, тъй като ЗМГО (отм.) е допускал регистрация по национален ред на географско указание за селскостопански продукти и храни, което е в разрез с Регламент (ЕС) № 1151/2012 г.

В исковата молба и уточнителната молба се въвеждат твърдения, че нарушаването на правото на ЕС е довело до невъзможност на „Консервинвест“ ООД да използва търговските марки, което се отразило на търговската дейност. В резултат на това ищецът в качеството си на управител и съдружник в продължение на 8 години е предприемал действия по защита на собствеността на дружеството, което е довело до постоянен стрес, накърнена репутация, изменено психическо и физическо състояние, стигащо до изпитване на болка и страдание, несигурност, тревога за бъдещото си, главоболие, проблеми със съня, промени в кръвното налягане, изпитване на паник атаки, световъртеж, както и загуба на доверие в институциите и в себе си като управител и съдружник на дружеството. В уточнителната молба изрично се твърди, че неблагоприятните последици от нарушаването на правото на ЕС пряко засяга ищеца, а не само юридическото лице, тъй като същият е управител и собственик на капитала на дружеството.

С молба от 20.01.2023 г. се твърди, че са нарушени правото на свободна стопанска инициатива и правото на собственост, регламентирани в чл. 16 и чл. 17 от Хартата на основните права на ЕС. Поддържа се, че интелектуалната собственост е един от елементите на правото на собственост, поради което попада в обсега на защита. Твърди, че му са ограничени бизнес начинанията, тъй като е ограничена търговската

дейност на „Консервинвест“ ООД заради невъзможността за използване на притежаваните от дружеството търговски марки.

Тримата ответници изразяват становище за неоснователност на претенциите. Народното събрание изразява възражения за неподсъдност на делото в частта за предявения иск срещу този ответник.

По възраженията за неподсъдност на делото в частта за предявения иск срещу Народното събрание:

Съгласно чл. 2в, ал. 2 ЗОДОВ, когато искът по ал. 1 е предявен срещу няколко ответници, той се разглежда по реда на Административнопроцесуалния кодекс, ако страна по делото е административен съд, Върховният административен съд или юридическо лице за вреди, причинени при или по повод административна дейност. Нормата на чл. 2в, ал. 2 ЗОДОВ изрично предвижда еднакъв ред за разглеждане, а именно редът на АПК, включително еднаква подсъдност пред административните съдилища по субективно съединени иски, по един от които страна е юридическо лице във връзка с извършена административна дейност. В конкретния случай останалите ответници са Върховен административен съд и Патентно ведомство, което е достатъчно, за да обуслови подсъдност на спора изцяло пред административния съд, включително по исовете против Народното събрание. В тази връзка е неоснователно възражението на Народното събрание на Република България за неподсъдност на делото в частта за предявения иск срещу този ответник.

Административен съд София - град, след като прецени твърденията и доводите на ищеца, намира за недопустими исовете претенции по следните съображения:

Правен интерес от предявяване на иска е налице само по отношение на притежателите на материалните права, чиято правна сфера е засегната от възникналия правен спор. В конкретния случай по предявен иск по чл. 2в, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ това са лицата, на които нарушената правна норма на Съюза предоставя права. Това е така, тъй като съюзната норма предоставя права на съответните лица, поради което същите са правоимащи и имат интерес да защитават предоставените им права.

В настоящия случай се твърди за нарушение на Регламент (ЕС) № 1151/2012 г., извършено от тримата ответници. Въвежда се твърдение, че Регламент (ЕС) № 1151/2012 г. не допуска регистриране по национален ред на географско указание за селскостопански продукти и храни, което не е съобразено от ответниците, а това е довело до невъзможност за използване на търговски марки, притежавани от „Консервинвест“ ООД. Това означава, че се черпят права (използване на търговските си марки) за това дружество от регламентираната забрана за недопускането на обсъжданата регистрация по национален ред, т. е. в широк смисъл се касае за предоставяне на права с Регламент (ЕС) № 1151/2012 г. (предвиденият ред за регистрация е регламентиран за защита на правата на съответните лица).

Допълнително са изложени твърдения за нарушение на чл. 16 (правото на свободна стопанска инициатива) и чл. 17 (правото на собственост) от Хартата на основните права на ЕС. Посочените права имат определено съдържание, което от ищеца е свързано с друг правен субект - „Консервинвест“ ООД. В тази връзка е въведено твърдение, че интелектуалната собственост на това дружество (по – конкретно правото да се използват притежаваните търговски марки) е елемент от правото на собственост, регламентирано в чл. 17 от Хартата на основните права на ЕС. Също така правото на свободна стопанска инициатива, посочено в чл. 16 от Хартата на основните права на ЕС, е свързано с ограничената търговската дейност на

„Консервинвест“ ООД. По същността си се касае за нарушение на права, притежавани от „Консервинвест“ ООД (да развива търговска дейност и да използва търговските си марки).

В случая ищецът се позовава на нарушени съюзни норми, които предоставят права на „Консервинвест“ ООД, което дружество в конкретния случай е адресат на тези норми. По този начин ищцовата страна се позовава на нарушение на чуждо право, за което търси обезщетение. От въведените твърдения в исковата молба става ясно, че съдържанието на правата, предоставени с посочените от ищеца съюзни норми, е насочено към „Консервинвест“ ООД, т. е. дружеството е адресат на съюзните норми, а не ищцовата страна. Обезщетителното производство по извъндоговорната отговорност на държавата, като самостоятелно средство за защита правата на частноправните субекти, дава защита само на адресатите на съответните съюзни норми. Това е така, тъй като защита на права може да се инициира само от техните притежатели, а не и от други лица.

Според чл. 203, ал. 3 АПК за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. Приложимите стандарти обхващат случаите на обезщетение за вреди от нарушение на собствени права, предоставени със съюзна норма, но не и за чужди права. От въведените твърдения в исковата молба се налага извод, че „Консервинвест“ ООД притежава правата, предоставени с цитираните в исковата молба съюзни правни норми, поради което ищецът не е адресат на същите (налице е образувано делото пред АС – Пловдив за защита правата на дружеството). В тази връзка ищецът търси обезщетение от защитата на чужди права без предвидена за това законова възможност, поради което предявените от него искови претенции са недопустими, а производството следва да се прекрати.

По разноските:

С оглед изхода на делото следва да се уважи искането на тримата ответници за присъждане на разноски. Върховният административен съд и Народното събрание имат право на разноски, които са в размер на 100 лева за всеки за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съответстващо на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

Патентно ведомство има право на разноски за адвокатски хонорар в размер на 4530 лева, който е уговорен с договор за правна помощ и платен по банков път, видно от платежното нареждане.

Предвид изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ВРЪЩА исковата молба.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. 6718/2022 г. по описа на Административен съд София – град.

ОСЪЖДА Р. Л. К. да заплати на Върховен административен съд на Република България сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски по делото.

ОСЪЖДА Р. Л. К. да заплати на Народно събрание на Република България сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски по делото.

ОСЪЖДА Р. Л. К. да заплати на Патентно ведомство на Република България сумата в размер на 4530 лева, представляваща направени разноски по делото.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: